

ganske lille og ansvarsløst Flertal har været i Stand til at beherske Situationen. Denne Lakune rummer netop sine Farer derved, at et Parti, der har en helt anden Samfundsordnings Indførelse paa sit Program, har Interesse i, at den findes i den omtalte Organisation. Derfor kan der ske blandt andet det, som vi i Sommer have set, at Bygningssnedkerne bleve støttede fra socialdemokratisk Side, endog til Trods for, at de, saaledes som Forholdene forelaa, stode som en Art af Skruebrækkere, fagorganisatorisk set. (*Chr. Rasmussen*: Det er ikke rigtigt!). Jo, det er rigtigt.

Jeg maa maaske indskyde den Bemærkning, at det er blevet oplyst, at Bygningssnedkerne under denne Kamp have ofret omtrent 1 Mill. Kr. Der ligger deri en sørgelig og en glædelig Ting. Den sørgelige Ting bestaar i, at de som Følge af en mellem dem øvet Agitation have ladet sig forlede til at bruge en Million paa en uklog og daarlig Maade. Det glædelige ligger i den Omstændighed, at de have haft Raad dertil. Men naar 1,300 Bygningssnedkere — tror jeg, det er — i Løbet af nogle Maaneder kunne ofre 1 Mill. Kr., henimod 1,000 Kr. pr. Mand, paa en saadan Forestilling, som det i Virkeligheden var, er der en Ting, vi vel maa blive fri for at høre Tale om i denne Forbindelse, og det er: „Proletarer“.

Men Forholdet er altsaa, at Socialdemokratiet som Parti, politisk Parti, har Brug for Urobacillens Tilstedeværelse. Det gælder selvfølgelig — det er noget, den naturlige, sunde Fornuft kan sige enhver af os, enten vi ere Socialdemokrater eller ej — for Socialdemokratiet som politisk Parti om at holde Urobacillen levende. Og deraf, at dette Element er indført, ogsaa ved, at det er lykkedes at koble Fagforeningerne og de socialdemokratiske Partiorganisationer sammen til en Enhed, saa at de virke som Grene paa det samme Træ, er det, at Farerne ved de rent faglige Konflikter kunne være saa store, som Tilfældet er. Heri ligger i Virkeligheden hele Hemmeligheden. Men naar man har opdaget Farerne, er der jo to Veje at gaa for at faa dem redresserede. Den ene er, at man søger indenfor Arbejderne selv at faa vakt en Forstaaelse af dette Forhold og faa dem til at rette det, der er forkert i deres Organisationer. Og den anden Vej er Anvendelsen af et Middel, som vi og de Vælgere Landet over, der føle sig interesserede i hele dette Forhold, kunne anvende. Et saadant Middel findes, og det ligger ganske simpelt i den Stemme-

seddel, som Vælgerne holde i deres Haand paa Valgdagen. Hvis den Stemmeseddel bliver rigtig brugt, vil det vise sig, at den ogsaa overfor de faglige Brydninger, som af de anførte Grunde kunne afføde Fare, vil betyde en Serumindsprøjtning, der nok skal virke beroligende.

Nu have Vælgerne jo imidlertid ikke blot den Opgave, at de skulle stemme imod noget, de skulle ogsaa gerne kunne udøve en positiv Handling, det vil sige samles om en fast og klar Politik. Og i denne Forbindelse vilde jeg gerne have Lov til at gøre en Par Bemærkninger om de sidste Kongevalg, eller som det maaske skal hedde: Regeringsudnævnelser. Det kan ikke falde mig ind her at komme ind paa de direkte Aarsager til nogen kongevalgts Fald, om end de Omstændigheder, der slutte sig derom, ikke blot kunde være af personlig-psykologisk, men ogsaa nok af samfunds-psykologisk Interesse. Men jeg vil kun sige et Par Ord om selve de sidste Udnævnelser, der have fundet Sted. Og her kan jeg ikke undgaa at mindes nogle Ord, som det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard) forleden brugte i sin Tale: Storsyn og Rummelighed. Den højtærede Konseilspræsident bemærkede, at det var naturligt, at Regeringen valgte Mænd, som vilde støtte dens Politik, det vil altsaa sige, at man i de Mænd, som udnævntes, skulde se et Udtryk for Regeringens Politik. Jeg skal i og for sig ikke indvende noget mod denne Betragtning, men jeg skal da beklage, at man blandt de udnævnte finder en Mand, der bl. a. har udtalt sig som ren og skær Forsvarsnihilist. Den Slags Ting kan kun bidrage til at vække nogen, og maaske ikke saa ringe, Uklarhed med Hensyn til, hvad Regeringens Politik egentlig gaar ud paa. Men foruden dette, som jeg altsaa i og for sig ikke skal indvende noget imod, at Regeringen søger at faa Folk, der ville støtte dens Politik, kunde man haabe, burde man kunne haabe, at den ogsaa vilde tage Sigte paa, hvad der vistnok er Grundlovens Forudsætninger for disse Valg, at de paagældende Mænd rage noget op. Og jeg skal sige den højtærede Regering, hvorfor disse Udnævnelser baade hos Folk, som staa Regeringen meget nær, og hos Folk, der meget gerne ville støtte Regeringen, have vakt en Del Misnøje.

Denne Regering er jo Udtryk for Bondestandens Overtagelse af Magten her i Landet, hvilket atter betyder, at man naaede til Bondestandens Anerkendelse, socialt og politisk. Den kom sent. Den kom for sent, efter at en Alliance mellem